

УДК 811.111'367.32'42:821.111(73)-3
DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/47-4-25>

Аліна ЯКОБАШ,
orcid.org/0000-0002-5240-2488
кандидат філологічних наук,
асистент кафедри іноземних мов для гуманітарних факультетів
Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича
(Чернівці, Україна) alinatoruskiak@gmail.com

ВЕРБАЛІЗАЦІЯ АВТОРСЬКИХ ІНТЕНЦІЙ МОДИФІКОВАНИМИ ЕКСПРЕСИВНИМИ СИНТАКСИЧНИМИ СТРУКТУРАМИ В АНГЛОМОВНОМУ ХУДОЖНЬОМУ ТЕКСТІ

Проблема інтенційності під час зміни лінгвофілософських парадигм сьогодення висувається на передній план, дослідження способів і засобів реалізації цієї категорії в сучасній англійській мові не можна вважати вичерпним. У працях, присвячених проблемам інтенційності, фрагментарно аналізувались окремі її сторони. Предметом аналізу стали такі синтаксичні побудови, які супроводжуються різноманітними модифікаційними змінами позиційної реченневої структури. До них належать незакінчені речення, парцельовані. Засвідчено, що сучасну мовну канву художніх американських прозових творів характеризує так званий синтаксис «потому свідомості», обірваний, сегментарний, що максимально наближає виклад матеріалу до розмовного мовлення, в основі якого – закон економії мовних засобів. Такі мовні синтаксичні структури імітують усно-розмовну форму мовлення і посилюють експресивізацію висловлення. З'ясовано, що модифіковані синтаксичні структури, у яких порушені зв'язки між компонентами та змінено їх типове місце під час структурування, внаслідок чого вони перетворюються в експресивні елементи художнього тексту, надзвичайно поширені в сучасних творах американських прозаїків.

Говорячи про вживання незакінчених речень, зазначаємо, що найтиповішими стилістичними функціями є вираження різноманітних емоційних станів, як-от схвильованість, розгубленість, невпевненість, страх, здивування тощо. Незакінчені синтаксичні структури вказують також на зміну настрою ліричного героя, його роздуми, емоційну нестриманість співрозмовника, коли він не хоче продовжувати розмову, перебиває мовця.

Однією з яскравих експресивних модифікованих побудов є явище парцеляції, коли інформація подається частинами. Парцеляція полягає в членуванні речення на окремі сегменти з метою надання висловленню виразності. Унаслідок такого членування зміст речення виражається не однією, а декількома мовними одиницями. Прийом парцеляції в художньому тексті створює загальне емоційне напруження (що передається читачеві), яке може конкретизуватися під час опису дуже широкої гами емоцій: любові, образи, відчаю, гніву, іронії тощо.

Ключові слова: інтенція, інтенційність, експресивність, модифіковані синтаксичні конструкції, незакінчені речення, парцеляція.

Alina IAKOBASH,
orcid.org/0000-0002-5240-2488
Candidate of Philological Sciences,
Teaching Assistant at the Department of Foreign Languages for Humanities Majors
Yuriy Fedkovych Chernivtsi National University
(Chernivtsi, Ukraine) alinatoruskiak@gmail.com

VERBALIZATION OF AUTHOR'S INTENTIONS BY MODIFIED EXPRESSIVE SYNTAX STRUCTURES IN ENGLISH LITERARY TEXT

The problem of intentionality in changing the linguistic and philosophical paradigms of today comes to the fore, the study of ways and means of implementing this category in modern English can not be considered exhaustible. In the works devoted to the problems of intentionality, some of its aspects were analyzed in fragments. The subject of analysis are such syntactic constructions, which are accompanied by various modification changes in the positional sentence structure. These include aposiopesis and parcelled sentences. It is proved that the modern language outline of American prose works is characterized by the so-called syntax of «flow of consciousness» which brings the presentation of the material as close as possible to colloquial speech, based on the law of economy of language means. Such linguistic syntactic structures mimic the spoken form of speech and enhance the expressiveness of the utterance. It has been found that modified syntactic structures, in which the connections between the components are broken and their typical place in structuring are changed, as a result of which they become expressive elements of the literary text, are extremely common in modern works of American prose writers.

As for the use of aposiopesis, we note that its most typical stylistic function is the expression of various emotional states, including: excitement, confusion, uncertainty, fear, surprise and others. Incomplete syntactic structures also indicate a change in the mood of the lyrical hero, his thoughts, emotional incontinence of the interlocutor, when he does not want to continue the conversation, interrupts the speaker.

One of the bright expressive modified constructions is the phenomenon of parcelling, when information is presented in parts. Parcelization is the division of a sentence into separate segments in order to give expression to the expression. As a result of such articulation, the meaning of a sentence is expressed not by one, but by several linguistic units. The reception of parcelling in the literary text creates a general emotional tension, which can be specified when describing a very wide range of emotions: love, resentment, despair, anger, irony and others.

Key words: *intention, intentionality, expressiveness, modified syntactic constructions, aposiopesis, parcelling.*

Постановка проблеми. Антропологічна зорієнтованість наукових пошуків призвела до активного вивчення інтенційності, яка є сутнісною ознакою будь-якої діяльності людини (фізичної, психічної, ментальної, мовленнєвої), адже діяльність індивідуума не може бути безпричинною й безпредметною: по-перше, будь-яка дія завжди має мотивацію і стимул, по-друге, вона має мету і спрямування.

Інтенційність є складним психічним станом, який передбачає наявність різноорієнтованих складників. Як понятійна антропологічна категорія, що є сутністю «вторинної онтології», інтенційність має мовні засоби вираження, мовну репрезентацію, тому є об'єктом лінгвістичного зацікавлення.

Попри той факт, що проблема інтенційності під час зміни лінгвофілософських парадигм сьогодення висувається на перший план, дослідження способів і засобів реалізації цієї категорії в сучасній англійській мові не можна вважати вичерпним. У працях, присвячених проблемам інтенційності, фрагментарно аналізувались окремі її сторони.

Метою статті є стилістико-функційний опис мовних репрезентантів авторської інтенційності засобами експресивного синтаксису в ракурсі їх системної організації й функційно-прагматичної мовленнєвої актуалізації в художньому тексті.

Аналіз досліджень. У мовній канві художнього тексту, як і в будь-якій іншій сфері мовленнєвої діяльності, речення можуть зазнавати певних структурних видозмін, перетворень, модифікацій, що порушують усталену структурну схему речення, адже речення (як синтаксична одиниця в усіх вимірах, із якого боку ми б не підходили до його аналізу) постає чітко структурованою мовною одиницею з послідовно вираженими реченнєвотвірними зв'язками і розміщеними за вимогами граматичного ладу мови компонентами, які, однак, можуть порушуватися, спричиняючи різні комунікативні варіанти речень-висловлень. У наукових студіях такі структурні видозміни речення найчастіше називають модифікаціями. «Формальні модифікації – це такі видозміни структурних схем (речень), що не несуть додаткових значень і супроводжуються лише зміною експре-

сивно-стилістичного забарвлення, відображаючи закони компресії синтаксичних одиниць», – зазначає А. П. Загнітко (Загнітко, 2001: 300). У рамках таких видозмін є низка відмінних один від одного синтаксичних процесів. Ці формально-семантичні варіанти реченнєвої структури стосуються комунікативно-прагматичної реалізації речень-висловлень, які у зв'язному мовленні є лише частиною синтаксичного цілого (тексту) і набувають додаткових функцій, а також тих ознак, які сигналізують про його неізолюваність. Саме текст є реальним ґрунтом для аналізу граматичних особливостей мовних одиниць, оскільки він детермінує форми в тих чи інших варіантах вияву.

Комунікативна реалізація варіантів реченнєвих побудов залежить від авторського наміру і вміння розставити в реченні-висловленні певні акценти, актуалізувати ті чи ті компоненти і, відповідно, свою думку, що засвідчує авторську майстерність, характеризує його як мовну особистість. Предметом нашої уваги стали такі модифіковані синтаксичні конструкції, як незакінчені речення та парцеляція. Кожний компонент художнього тексту є семантично значущим, але модифіковані форми реченнєвих структур на загальному тлі тексту висуваються на передній план, актуалізуються, мають експресивне навантаження, створюють особливий ефект у художньому мовленні.

Виклад основного матеріалу. Проблему незакінчених речень (їх ще йменують незавершеними, усіченими, перерваними, обірваними, реченнями з апозіопезою тощо) дослідники синтаксису вирішують неоднозначно, тому наразі вона залишається дискусійною. Найчастіше їх пов'язують із проблемою неповного речення на тій основі, що вся інформація компенсується попередніми реченнями чи описаною раніше ситуацією (І. Аржанова, М. Блох, Г. Вейхман та ін.). Інші мовознавці не вважають такі структури реченнями взагалі. Зокрема, В. Пітель зазначає, що «конструкції умовчання не є ні реченнями, ні особливим видом речень... Вони відрізняються від неповних речень інтонаційною незавершеністю та структурною нестабільністю» (Пітель, 1997: 185).

Незакінчені синтаксичні структури є важливим складником мови як системи. Вони реалізуються в процесі мовлення і є засобом формування та вираження думки, виконують комунікативну, когнітивну, прагматичну та інші функції. Важливою рисою є те, що в них більший потенціал вираження комунікативно-прагматичних значень, ніж в інших реченнях. Основне граматичне значення в них передають не тільки формальні засоби, а й конситуативні показники.

Семантика незакінчених речень виявляється при комплексному усвідомленні загального інформативного значення, яке складається на основі різних компонентів: з одного боку, тих, які вербально представлені у формально-синтаксичній структурі, з іншого – тих, які існують в імпліцитному, підтекстному вигляді, адже інтонаційна незавершеність не означає незавершеності думки в комунікативному плані.

Умови, які сприяють виникненню незакінченого речення, найбільш суттєво впливають на процес утворення речення тоді, коли вирішальну роль відіграє ситуація мовлення. Поява незакінчених структур у мовленні – явище не зовсім випадкове і спричинене багатьма факторами. Відхилення, які з'являються під час утворення речення, зумовлені або суб'єктивними (внутрішніми) причинами, або об'єктивними (зовнішніми), або причинами змішаного характеру.

Аналіз текстових фрагментів, що містять незакінчені висловлення, вказує на їх помірне функціонування в мовному полотні творів американських письменників, що пояснюємо специфікою цих речень і уживанням їх в емоційному чи афективному мовленні.

Детальніше опишемо найяскравіші приклади використання незакінчених речень у художніх творах.

Обрив потенційного цілого виникає в тих випадках, коли мовець (автор) зумисне, з певною метою не завершує висловлення. Наприклад:

Rumor, light, air. That May seems more beautiful than any Marie-Laure can remember. But there is a book: the second Braille volume of Twenty Thousand Leagues Under the Sea, as thick as a sofa cushion. A thrill rides all the way into the nails of her fingers. "How?" "You're welcome, Marie" (Doerr, 2014: 28).

У наведеному прикладі незавершене речення зумовлене внутрішніми чинниками. Героїня роману Ентоні Дорра «Все те незриме світло» Марі-Лора у день свого народження на столі знаходить книгу, про яку давно мріяла. У захваті вона не може підібрати для свого батька слів вдячності. Незавершене висловлення (як результат афекту,

що супроводжується порушенням мовотворення) якнайяскравіше допомагає авторові змалювати, відтворити її стан. Такі конструкції, що є елементами розмовного мовлення, допомагають авторові надати висловленню інтонації «живого» спілкування, правдивості, довірливої простоти.

У художньому тексті незавершеність синтаксичної структури висловлення «опрацьована» автором, зумовлена авторським задумом, прагненням письменника зосередити та акцентувати увагу читача на важливій інформації, заінтригувати його. Автор художнього твору обдумує вибір синтаксичної конструкції, намагається вибрати ту, яка буде найбільш релевантною для втілення його наміру, адже саме адресант тримає у своїх руках весь процес комунікації. Незакінченим реченням у канві художнього твору властивий широкий діапазон комунікативно-прагматичних функцій, які мають виразне експресивно-стилістичне забарвлення, що дозволяє авторові не тільки передати певний обсяг інформації, а й відтворити стан мовця чи якнайповніше зобразити ту чи іншу ситуацію, а також впливати на читача. Особливості авторської інтенції зумовлені характером мовлення (монологічним чи діалогічним). Діалог «як найактивніша форма міжособистісного спілкування», «що має процесуальну структуру, тобто у його межах наявний рух інформації між двома учасниками» (Бацевич, 2004: 72), більшою мірою характеризується вживанням у своїй структурі розмовних елементів, які в художньому мовленні завжди містять експресивне забарвлення і є засобом творення образу.

Незакінчені речення, які в художньому тексті використовуються як у діалогах, так і в монологіях персонажів, допомагають авторові реалізувати різноманітні наміри.

1. Найчастіше вони експлікують різний емоційний стан мовця, зокрема:

а) **схвильованість**, коли персонажеві важко підібрати, віднайти потрібне слово, як-от:

She paled. "I can't even imagine something like that". "Neither could I", he said. "One minute, we're talking about my rides, and the next minute, he was gone. It didn't seem real. It still doesn't. Because he wasn't just my dad. He was my coach and partner and friend, too. And..." (Sparks, 2013: 13) (герой роману «Довга дорога» Ніколаса Спаркса вражений смертю близької йому людини – рідного батька);

б) **розгубленість**, що супроводжується також часто труднощами в пошуках потрібних слів: *The disapproval is so high I could never admit it. "No, I guess not, I just – "I stammer, and the wine is not helping. Peeta snaps his fingers. "Delly Cartwright"*

(Collins, 2008: 17) (автор описує стан Кітнісс, героїні роману «Голодні ігри», яка відчуває незручність за те, що не впізнала іншу учасницю ігор, з якою раніше її знайомили);

в) невпевненість, сумнів, припущення:

“What does it matter?” says the mayor. He’s looking at me with a pained expression on his face. He doesn’t know me really, but there’s a faint recognition there. I am the girl who brings the strawberries. The girl who five years ago stood huddled with her mother and sister, as he presented her, the oldest child, with a medal of valor. A medal for her father, vaporized in the mines. Does he remember that? «What does it matter?» he repeats gruffly. “Let her come forward”. (Collins, 2008: 5);

г) сильний страх, жах. Ось як відтворює Ден Браун стан жаху, який охопив героя його роману – фізика Леонардо Ветра: *Physicist Leonardo Vetra smelled burning flesh, and he knew it was his own. “What do you want!” “La chiave”, the raspy voice replied. “The password”. “But ... I don’t – “The intruder pressed down again, grinding the white hot object deeper into Vetra’s chest. There was the hiss of broiling flesh”* (Brown, 2013: 1);

д) виражає здивування, подив: *“The work... it was like nothing I had ever seen before. It was not like the surrealists. Or even Picasso. It was... new. Revolutionary. A giant leap of imagination, of vision. And to think that it was all there, at a small college in the middle of nowhere! It was like finding...”* (Collins, 2008: 2).

2. Незакінчені синтаксичні структури вказують на те, що мовець передумав вести далі розмову з певних причин. Наприклад, Софії, героїні роману Н. Спаркса «Довга дорога», боляче продовжувати розповідь, і вона її припиняє: *“I guess people tend to put their first loves on pedestals, and in the beginning, I was no different. I wasn’t even sure why he wanted to go out with me – he’s good-looking and a scholarship athlete, and he’s popular and rich... I was so shocked when he singled me out for attention... I fell hard, and then...” She trailed off, not wanting to go into the details* (Sparks, 2013: 8).

3. Незавершені речення вказують на роздум, міркування персонажа: *At the railing, she grimaced. Well, except for tonight, anyway. But that was her fault. She could have driven, but...* (Sparks, 2013: 5).

4. Незавершені речення в художньому тексті можуть ілюструвати емоційну нестриманість співрозмовника, коли він не хоче продовжувати розмову, перебиває мовця: *“Come on,” he said, reaching for her hand. “Let’s get a drink and talk. We can work through this – “Don’t touch me!” Her voice rang out sharply. “Sophia...”* (Sparks, 2013: 5).

Отже, незавершені структури привертають і активізують увагу читача до певних станів чи явищ, наповнюють мовлення емоційністю та експресивністю, несуть вагоме стилістичне навантаження в художньому тексті, функціонують не менш повнокровно, ніж будь-які інші комунікативні одиниці. Вони виконують функцію естетичного впливу на читача, є засобами реалізації авторських інтенцій – чітко спланованих, умисних, а не спонтанних, створюють образно-змістовий та естетичний ефект комунікації. Будучи елементами розмовного стилю, вони надають художньому мовленню ефекту живої, правдивої, реальної розповіді, а ідіостилю письменника – самобутності і неповторності.

Досліджуючи проблеми експресивного синтаксису в мові художньої прози, мовознавці звернули увагу на поширеність розчленованого типу художнього мовлення, який отримав назву «рубаний». Однією з яскравих експресивних побудов такого розчленованого синтаксису вважається процес сегментації реченневих структур, коли інформація подається частинами.

Нині парцеляцію (як складник експресивного синтаксису) досліджують досить активно як у вітчизняному, так і в зарубіжному мовознавстві, однак не можна вважати цю проблему вичерпаною, адже вона залишається дискусійною, такою, що має різне тлумачення в лінгвістичних студіях.

Парцеляція полягає в членуванні речення (як простого, так і складного) на окремі сегменти з метою надання висловленню виразності. Унаслідок такого членування зміст речення виражається не однією, а декількома мовними одиницями. На думку О. Зверєвої, парцеляція – явище динамічного (експресивного) синтаксису, яке полягає в структурно-семантичному та інтонаційному вичленуванні однієї або кількох синтагм (чи речень), що обов’язково виносяться за межі речення і розташовуються в постпозиції стосовно базового речення (Зверєва, 1998: 3), наприклад: *The pounding on the little gray door had returned. Firm and relentless* (Brown, 2013: 483).

Наведений фрагмент парцельованої структури представлений, по-перше, основною, тобто базовою частиною *“The pounding on the little gray door had returned”*, по-друге, сегментом *“Firm and relentless”*, який зберігає синтаксичний зв’язок із першою частиною. При цьому оформлені вони інтонаційно й пунктуаційно як самостійні фрази. У таких структурах смислові й інтонаційні акценти зміщуються, хоча (за потреби) ці частини здатні легко об’єднатися в єдину структуру, що є головною ознакою парцеляції.

Явище парцеляції зумовлене проникненням усно-розмовних тенденцій у писемну практику, а художній текст, зорієнтований на навмисний емоційний вплив на читача, завжди експресивний. Саме внаслідок впливу живого розмовного мовлення відбувається зростання тенденції до розчленування синтаксису художніх творів, тому що розмовне мовлення первісно послуговалось такими засобами зв'язку під час передання труднощів синтаксичних взаємовідношень компонентів висловлення, як пауза й інтонація. Однак такі зміни зовсім не ламають традиційного книжного синтаксичного ладу мови, а лише відбувається активізація наявних у синтаксисі конструкцій, закладених у синтаксисі можливостей. Розчленування письмового мовлення твориться внаслідок збільшення тривалості пауз між компонентами синтаксичної побудови, переривання синтагматичного ланцюжка, що фіксується крапками. Як наслідок, фрази одного висловлення стають більш динамічними, актуалізованими й експресивними.

Синтаксичне розчленування пов'язане з розривом синтаксичних зв'язків, це спеціальне дроблення речення на два чи більше висловлення. Яскравою рисою розмовного синтаксису є також те, що сегментовані структури уможливають для мовця відступ від синтаксичних норм, на відміну від «інтелектуальних» конструкцій, які, як правило, в усному мовленні є складними, обтяжливими. Отже, інформація надходить розчленовано задля полегшення її сприйняття.

Парцеляція є одним із провідних засобів експресії, де інформація, яка має бути подана єдиною синтетично організованою конструкцією, подається частинами, «порціями». Як наслідок, така експресивність сприяє деавтоматизації висловлювання, повертає увагу до відтінків думки, емоційних оцінок сказаного, акцентує на сегментованих компонентах.

Парцельовану структуру формує базова частина речення і парцелят, який не є автономним ні структурно, ні семантично, пор.: *We follow through. No questions asked. No matter what* (Brown, 2013: 149) (парцеляти *no questions asked; no matter what* є продовженням базової частини). Такі конструкції виконують важливу текстотвірну функцію, що зумовлено динамічним фактором актуального членування речення. Саме в тексті парцеляція набуває особливої значущості.

Парцелят, що здійснює комунікативну послідовність між реченнями складного синтаксичного цілого, можна класифікувати як рема-тематичний елемент тексту, що характеризується тісними лексико-граматичними зв'язками з базовими і тим, що йде безпосередньо за парцелятом, реченням.

Розглянемо текстовий фрагмент, у якому автор використовує парцеляцію: *Langdon felt awkward, not sure what this had to do with anything. "Um, God created... light and dark, heaven and hell- "Exactly", Vittoria said. "He created everything in opposites. Symmetry. Perfect balance"* (Brown, 2013: 38). Автор членує речення (у наведеному прикладі – останнє) на три частини, тобто низку однорідних компонентів оформлено як окремі висловлення. Використовуючи парцеляцію, автор досягає, по-перше, глибшого вираження думки свого героя, її уточнення, по-друге, акцентує увагу читача, по-третє, надає опису експресивності. Якщо ми з'єднаємо парцеляти з базовим реченням в одну комунікативну одиницю, то побачимо спад експресивності (або її відсутність). Комунікативна інтенція у таких конструкціях – це експресивна акцентуація кожного компонента, винесеного за межі речення.

Розчленована конструкція, на відміну від інших синтаксичних одиниць, більш виразна, експресивна і пристосована для передання думок у момент комунікативного акту з «переконанням» читача в спонтанності, необдуманості, неспланованості оповіді. Досить часто під час спілкування мовець відчуває потребу щось уточнити у вже закінченому висловленні чи доповнити його. У цьому разі додавання певного «сегмента» речення є найбільш придатною, відповідною для такої комунікативної ситуації синтаксичною структурою: *She nods. "Look, I'm not trying to diss anybody or reopen wounds. I'm just trying to understand the shift. In sound. In lyrics. In band dynamics". She gives me a knowing look. "All signs point to you being the catalyst"* (Doerr, 2014: 2).

Парцеляція виконує різні комунікативні й експресивні функції. Однак основною і постійною функцією для парцеляції є видільна, яка є інваріантом усіх парцельованих конструкцій і одержує конкретизацію у визначеному мовному вживанні, оскільки в цьому разі актуалізується одна з конкретних функцій, які є для парцеляції змінними і факультативними.

До змінних функцій цієї конструкції належить *емотивна*, характерна для конструкцій, у яких парцеляція є засобом вираження найпотаємніших порухів людської душі (емоцій, переживань, прагнень, страху тощо). Наприклад: *She sought to recreate herself. She took on every lustrous role. A moli. A star. A person of causes. A conquistadora of wayward passion. A clever. Hard-nosed prosecutrix. Determined to master and punish those lesser types who could not contain ugly and violent impulse.* (Sparks, 2013: 36).

Наведена парцельована конструкція акцентує увагу читача на особливому ставленні (навіть поклонінні) героя до коханої жінки, котрій показує свої почуття як надзвичайно сильні, глибокі, пристрасні. Нанизування парцелятивів, яке спостерігаємо, надає сегменту тексту напруженості, конденсує зміст, логічно виділяє, увиразнює думку.

Приєм парцеляції створює загальне емоційне напруження (що передається читачеві), яке може конкретизуватися під час опису дуже широкою гамою емоцій:

– любов + несамовитість: *“That was the worst part, this incredible domination of my feelings. I get in the shower, I drove down the street – it’s Carolyn. Fantasies. Conversations with her. An uninterrupted movie. I see her full of relaxed amusement and appreciation – of me. Of me. I can not finish a phone call; I can not read a prosecution memo or a brief”* (Sparks, 2013: 35);

– образа / докір: *“Do not you see what you’re doing? To yourself? To me?”* (Doerr, 2014: 44);

відчай + любов: *I was devastated by my passion. I was shattered. Riven. Decimated. Torn to bits. Every moment was turmoil. What I’d struck upon was old and dark and deep. I had no vision of myself. I was like a blind ghost groping about a castle and moaning for love* (Brown, 2013: 105);

гнів + страх: *At last Bob sensed where this was leading. He grew angrier with every breath. And frightened* (Brown, 2013: 14);

іронія: *So Dan Lipranzer and Rusty Sabitch will work day and night for the next two weeks and catch Raymond a killer. That’s the strategy. Carefully devised* (Collins, 2008: 45).

Наведені приклади охоплюють, звичайно, не весь спектр емоцій. Але аналіз ілюстративного матеріалу свідчить, що парцельовані конструкції мають значну потенцію для реалізації широкого розмаїття емоцій.

Парцельовані конструкції, пов’язані з комунікативно-функціональним планом речення, увиразнюють висловлення, актуалізують важливе, фокусують увагу читача на семантиці кожного складника, надають йому експресивності. Вони виконують важливу роль у виділенні важливих елементів семантики тексту, дозволяють виявити авторську позицію, поповнюють набір засобів акцентуації реми висловлення і конструювання нових комунікативних одиниць за мінімальних мовних зусиль.

Висновки. Авторські інтенції в модифікованих синтаксичних конструкціях направлені актуалізувати найважливіші компоненти висловлення, акцентувати на важливій інформації, уточнити її, поглибити, розширити, а також вплинути на читача, змусити його співпереживати, викликати певні емоції. Цей синтактико-стилістичний прийом розкриває внутрішній світ автора, його світосприйняття, ідейно-емоційну глибину авторської свідомості, його картину світу, робить авторське мовлення оригінальним і стилістично довершеним.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бацевич Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики : підручник. Київ : ВЦ «Академія», 2004. 344 с.
2. Загнітко А. П. Теоретична граматики української мови. Синтаксис. Донецьк : Дон НУ, 2001. 663 с.
3. Зверева О. С. Функціонування парцельованих конструкцій в сучасному російському поетичному мовленні (у порівнянні з українським) : автореф. дис. ... канд. філол. наук : спец. 10.02.02 «Російська мова». Київ, 1998. 16 с.
4. Питель В. Синтаксичні конструкції умовчання : функціональний аспект. *Вісник Прикарпатського університету*, 1997. Філологія. Вип. II. Івано-Франківськ. С. 181–185.
5. Collins S. *The Hunger Games* (Book 1). United States : Scholastic Press, 2008. 374 p.
6. Dan Br. *Inferno*. United States : Doubleday, 2013. 340 p. URL : <https://inferno.bib.bz/> (дата звернення: 12.01.2022).
7. Doerr A. *All the Light We Cannot See*. United States : Scribner, 2014. 531 p.
8. Sparks N. *The Longest Ride*. New York : Grand Central Publishing, 2013. 398 p.

REFERENCES

1. Batsevych F. S. *Osnovy komunikatyvnoi linhvistyky* : pidruchnyk. [Fundamentals of communicative linguistics: textbook]. Kyiv : «Akademiiia», 2004. 344 p. [in Ukrainian].
2. Zahnitko A. P. *Teoretychna hramatyka ukrainiskoi movy. Syntaksys*. [Theoretical grammar of the Ukrainian language. Syntax]. Donetsk : Don NU, 2001. 663 p. [in Ukrainian].
3. Zvierieva O. S. *Funktsionuvannia partselovanykh konstrukttsii v suchasnomu rosiiskomu poetychnomu movlenni (u porivnianni z ukrainyskym)* [Functioning of parcelled constructions in modern Russian poetic speech (in comparison with Ukrainian)]: avtoref. dys. na zdobuttia kand. filol. nauk : spets.10.02.02 «Rosiiska mova». K., 1998. 16 p. [in Ukrainian].
4. Pitel V. *Syntaksychni konstrukttsii umovchannia : funktsionalnyi aspekt*. [Syntactic constructions of default: functional aspect]. *Visnyk Prykarpatskoho universytetu*, 1997. Filolohiia. Vyp. II. Ivano-Frankivsk. Pp. 181–185. [in Ukrainian].
5. Collins S. *The Hunger Games* (Book 1). United States : Scholastic Press, 2008. 374 p.
6. Dan Brown. *Inferno*. United States : Doubleday, 2013. 340 p. URL : <https://inferno.bib.bz/> (дата звернення: 12.01.2022).
7. Doerr A. *All the Light We Cannot See*. United States : Scribner, 2014. 531 p.
8. Nickolas Sparks. *The Longest Ride*. New York : Grand Central Publishing, 2013. 398 p.